

plaster på et åbent benbrud. Det er da ikke en løsning, at vi så bare giver dem sundhedshjælp efterfølgende, når de først er blevet syge.

Kl. 16.30

De sidder i årevis og rådner op på asylcentrene, og vi lader dem sidde der med vilje i Danmark. Den danske regering gør det med vilje, og jeg har ikke hørt ministeren komme med et eneste forslag til et tiltag, der ikke bare er en eller anden lappeløsning med hensyn til de her asylansøgere børns tarv. Det synes jeg er skammeligt, og jeg synes, at ministeren burde tage og bruge den her debat til at gå hjem og overveje, hvad det er for nogle muligheder, hun kan give de her børn.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det passer åbenbart fru Mette Gjerskov bedst at konkludere noget uden at have lyttet til, hvad der er blevet svaret.

Hvis fru Mette Gjerskov bare kalder et eksempel – det seneste lovforslag, der er blevet vedtaget – for en lappeløsning, så var det ikke det, jeg hørte, da lovforslaget blev behandlet her i Folketinget. Der er faktisk en reel forskel i forhold til det, også ud fra den viden, vi har om, hvad der kan være med til at få skabt en struktureret tilværelse for asylansøgerne. Det viderefører vi nu til de afviste, så de får tilbudt undervisning og aktivering, fordi det er nogle af de ting, der kan få folk til at rejse sig op og dermed også få et bedre overblik over deres situation.

Men ja, der er forskel på de forhold, vi tilbyder dem, der får asyl – det er dem, der bliver sluset ud til en kommune i Danmark og bliver integreret i Danmark – og de afviste asylansøgere, som også vil medvirke til deres hjemsendelse, og så dem, der bare siger: Det kan godt være, at Danmark har givet mig en afgørelse om, at der ikke er grundlag for asyl, men nu læner jeg mig tilbage, og så vil jeg ikke gøre noget ved det.

Ja, der er forskel på de tilbud, der er til de folk. Jeg appellerer bare til de afviste asylansøgere om, at de samarbejder om deres hjemsendelse. Vi kan tilbyde dem rådgivning og vejledning, både inden de kommer af sted, og når de kommer hjem til deres hjemland.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4200

18) Til integrationsministeren af:

Karen Hækkerup (S):

»Da ministeren efter et møde med ordførere fra Venstre og De Konservative torsdag den 20. april 2006 offentligt har tilkendegivet, at »nu sætter vi en proces i gang for at sikre, at der er lidt flere aktiviteter for børnene i deres dagligdag«, er ministeren så virkelig af den opfattelse, at »lidt flere aktiviteter for børnene« er løsningen på problemerne med forholdene for børnene på de danske asylcentre?«

Karen Hækkerup (S):

Spørgsmålet drejer sig om, hvad det er for nogle aktiviteter, der skal sættes i gang. Vi har hørt debatten, den har allerede varet lang tid, men ministeren bliver ved med at snakke om de familier, der gerne vil medvirke til at rejse hjem, og vil ikke snakke så meget om de børn, der bliver klemt, fordi de tilfældigvis er født af forældre, der nu har fået afslag på asyl, men som ikke vurderer, de har mulighed for at rejse hjem på trods af deres afslag. Det er forældre, som finder sig i at sidde 6, 7, 8 år i et asylcenter, og når jeg siger finder sig i, er det jo, fordi jeg egentlig ikke tror, de forældre ønsker det liv for deres børn, men spørgsmålet er, hvilke muligheder de har. Hvis de har fået afslag på asyl, men skal rejse hjem til et sted, hvor der ikke er fred, så er de da som forældre sat i et dilemma.

Der er også et dilemma for os som politikere, fordi vi faktisk har et ansvar. Hvis de her børn havde levet i almindelige danske familier, så havde vi grebet ind og for længst fjernet mange af dem, fordi deres trivsel ikke er i orden. Vi tillader, at børn bliver ødelagt.

Derfor vil jeg gerne spørge: Mener ministeren, at den aftale, som er blevet indgået med Venstre og De Konservative, virkelig er nok til at rette op på det?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Den bedste løsning ville jo være, at de afviste asylansøgere respekterede det afslag, de havde fået på asyl, og forberedte sig på en tilværelse i hjemlandet.

Når vi ser så stor en andel af de indkvarterede, der har opholdt sig i flere år på asylcentrene, skyldes det altså ikke, at de venter på en afgørelse. En stor del af de indkvarterede asylansøgere har efter endeligt afslag på asyl valgt ikke at respektere det endelige afslag og rejse ud.